

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

I. Disputatur de Auctore Prophetiae, quae Baruchi nomen praefixum gerit.
Barucho ipsi adscribitur.

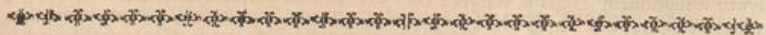
urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Sic Valerius Flaccus dixit de Amazone, quam sagitta Hercules occiderat: *Herculee mox vulnere pressa sagitta.*) nos tamen, contra horum omnium auctoritatem, Librum intercidisse judicamus. Nam & postremo hoc capite, & reliquis etiam, Urbis ac regionis vastationem, & communem patriæ interitum manifeste luget, quæ in Josiæ funere minime contigerunt. Vel hoc qui affertur versu, etiamsi demus captum dici posse qui occisus est, fatendum tamen est aptius id congruere in Sedeciam, qui captus est, non occisus, & cujus captivitatem direptio Urbis consecuta est; quam in Josiam, qui occisus, non captus est. Huc adde statim post cædem Josiæ natiæ à Jeremia super eo casu scriptam videri, cum post captum Sedeciam, & excisam Urbem, eas scripserit Lamentationes, quæ ad hoc tempus pervenerunt.

V. At venire in dubium potest postremum Threnorum caput, quod Oratio Jeremiæ vulgo appellatur; nam neque Lamentatio est, & à Theodoro, qui Librum explanandum susceperat, caput istud est prætermisum. Verum etsi caput ipsum Lamentatio non est, Lamentationum tamen clausula est, qua post deploratas misérias suas Deum orat Propheta, ut condonatis demum popularium suorum noxis gentem suam restituat in integrum, & pristinis sedibus reponat. Nam quod ad Theodoretum spectat, itane tandem ex Interpretum diligentia aut arbitrio pendebit sacrorum Voluminum *ῥησιώτης* & auctoritas? Jam ergo incerta erit viginti posteriorum Jeremiæ capitum fides, quia priora tantum triginta duo, reliquis omisis Hieronymus exposuit. Jam ergo nutabit & fides totius Lamentationum operis, quod in Aquilæ & Theodotionis Interpretationibus omnino non habebatur. Temere sane à reliquo Threnorum opere partem hanc segregare tentaveris, quam & Ebraicum exemplar, & Septuaginta Senum interpretatio, & Chaldaica, & Syriaca, & Arabica, & Hieronymus quoque ab eo non sejungunt.

Val. Flacc. libr. 5.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Unicum argumentum.

DE PROPHECIA BARUCH.

I. *Disputatur de Auctore Prophetiæ, quæ Baruchi nomen præfixum gerit. Baruch ipse adscribitur.* II. *Disputatur de Auctore Syriacæ Baruchi Epistolæ. Scripta esse conicitur à Christiano aliquo, Syria monacho.* III. *Probatur Prophetiæ Baruchi *ῥησιώτης* & antiquitas.* IV. *Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.* V. *Secundum argumentum.* VI. *Tertium argumentum.* VII. *Quartum argumentum.*

I. **A**UCTORIS nomen præ se fert ipse Liber: *Et hæc verba Libri, quæ scripsit Baruch, filius Neria.* Notat & tempus: *In anno quinto, in septimo die mensis, in tempore quo ceperunt Chaldaei Jerusalem, & succenderunt eam igni:* hoc est, quinque annis post cladem Hierosolymitanam; nec enim alio referri potest id quinquennium; non ad Sedeciam, qui undecim jam annos regnaverat, cum excisa sunt Hierosolyma; non ad Nabuchodonosorem, qui imperium obtinuerat, etiam antequam Judæorum regnum Sedecias capeffivisset. Tum etiam significat exordium Libri, quorum causa sit jucubatus: *Et legit Baruch verba Libri hujus ad aures Iechonia, filii Ioaquim, regis Iuda:* notat & locum: *Et ad aures populi, à minimo usque ad maximum eorum omnium habitantium in Babylonia, ad flumen Sodi.* Ex his ergo & sequentibus patet Baruchum librum hunc prælegisse Iechoniæ regi, reliquisque Judæis, qui in Babylonia captivi detinebantur; ab iisque ad Ioaquimum, Helciæ filium, Sacerdotem, cæterosque à Nabuchodonosore in patria relictos missum fuisse. Tunc autem ab his capitibus primi verbis duxisse videtur initium: *Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ.* Superiora vero à Baruch ipso præfixa subinde fuisse crediderim. Hic ipse porro Baruchus est, Jeremiæ discipulus & amanuensis, quem Josephus nobilissima ortum familia, & patria lingua præclare eruditum fuisse ait: quem tamen vaticinandi facultatem à Deo minime consequi potuisse colligit Maimonides ex Jeremiæ capite quadragesimo quinto, variasque repulsæ hujus causas comminiscitur, quarum vanitatem, præter falsam Baruchi Epistolam, quæ inter Syros celebratur, vel unus ille quem habemus Baruchi liber abunde refellit; qui à viro Jeremianis præceptionibus instituto, assiduoque ejus comite, convictore, ac librario scriptus, haud secus quam Jeremiæ vaticinium censi debet: uti reipsa habitus est à multis, qui ejus testimoniis sub Jeremiæ nomine usi sunt. Porro hunc, itidem ut Jeremiam, Hieronymo teste, *tradunt Ebraei, priusquam Nabuchodonosor Ægyptum caperet, imminenti captivitate morte vitasse;* cum alii tamen ex eodem Judæorum grege ipsum affirmant

Disputatur de Auctore Prophetiæ, quæ Baruchi nomen præfixum gerit. Baruch ipse adscribitur. Bar. 1. 2, 3, 4.

Bar. 1. 25.

Joseph libr. 10. cap. 11.

R. Mos. ben. Maim. More nevoch. libr. 2. cap. 32. Bar. Epist. Syr. cap. 1.

Hier. libr. 7. in Isa. cap. 50.

Babylone mortuum esse & sepultum, duodecim annis post Hierosolymitanum excidium; quemadmodum habetur in Megilah, & apud R. Abrahamum Zacuth in libro Juchasin. Qui vero Baruchum Jeremiæ amanuensem à Barucho libelli hujus Auctore distingunt, egregie halucinantur; cum uterque dicatur Nerix filius, & ætates conveniant.

Disputatur de Auctore Syriacæ Baruchi Epistolæ. Scripta esse conjicitur à Christiano aliquo, Syria Monacho.

II. Fertur & inter Syros, ut dixi, Epistola Baruchi, quam omnino suppositam dicunt. Ita vero de futuro Judicio, & futura vite pœnis ac cruciatibus dissentit, ut Christiani hominis factum esse omnino existimem; alicujus fortasse ex his Monachis, qui Syriæ deserta primis Ecclesiæ temporibus magno numero incoluerunt. Nugatoria sunt quæ de Angelis narrat, à Deo missis ad convellendas Hierosolymitanas arces ac mœnia, & abscondenda Templi vasa, ne hæc polluerent hostes, & à se fuisse destructa illa gloriarentur. Scripta fingitur ad novem tribus ac dimidiam, trans Euphratem deportatas, ne hanc Israëlitiæ gentis partem neglexisse videretur Baruchus, qui alios à Nabuchodonosore Babylonem adductos, & reliquias populi in Judæa manentes alloquitur & adhortationibus suis, altero Libro descriptis, ad pietatem & pœnitentiam erexerat. Scripta fingitur post Hierosolymitanum excidium, quod post eandem calamitatem Baruchi liber fuerit compositus. Quo quidem argumento colligitur pro certo habitum fuisse præcis temporibus, Prophetam Baruchi editam fuisse, non solum post abductum Jechoniam, quod volunt quidam, sed etiam post Sedecianam cladem. Capite secundo hujus Epistolæ scripta hæc leguntur: *In hanc etiam modum scripsi fratribus nostris Babylonem, & ipsis quoque hæc eadem contestor.* Quibus ipsum Baruchi vaticiniorum librum notatum esse credi potest: quod tamen non est ita; nam Syri ficticiam hanc Epistolam, primam Epistolam appellant; Librum vero vaticiniorum Baruchi, secundam Epistolam: nempe quod prior illa non multo post Hierosolymæ direptionem fingatur scripta, cum e Palæstina nondum excessisset Baruchus; vaticinia vero, toto ab ea clade quinquennio. Præterea vaticiniorum Liber, epistola non est ad Jechoniam missa, sed liber ipsi, aliisque exulibus Babylone prælectus.

Probatur prophetia Baruchi vaticiniorum & antiquitas.
Bar. 1. 15, 16, 17.
Dan. 9. 7, & seq.

III. Huic autem lucubrationi consequens ætas testimonium præbuit: nam ipsum operis exordium, quod olim, ut dixi, ab his verbis petebatur: *Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ, sicut est dies hæc, omni Juda, & habitantibus in Jerusalem; Regibus nostris, & principibus nostris, & Sacerdotibus nostris, & Prophetis nostris, & Patribus nostris.* Peccavimus ante Dominum Deum nostrum, & non credidimus disidentes in eum; cum sequentibus, Prophetæ suæ accudit Daniel: ait enim: *Tibi, Domine, justitia, nobis autem confusio faciei, sicut est hodie, viro Juda, & habitatoribus Jerusalem, & omni Israël, his qui prope sunt, & his qui procul, in universi terris ad quas ejecisti eos, propter iniquitates eorum, in quibus peccaverunt in te. Domine, nobis confusio faciei, regibus nostris, principibus nostris, & patribus nostris qui peccaverunt: tibi autem Domino Deo nostro misericordia & propitiatio, quia recessimus à te, & non audivimus vocem Domini Dei nostri, ut ambularemus in Lege ejus.* Reliqua prætermitto. Horum germana sunt ista Nehemiæ, & indidem deprompta: *Nunc itaque, Deus noster, magne, fortis, & terribilis, custodiens pactum & misericordiam, ne avertas à facie tua omnem laborem, qui invenit nos, Reges nostros, & principes nostros, & Sacerdotes nostros, & Prophetas nostros, & patres nostros, & omnem populum tuum, à diebus Regis Assur, usque in diem hanc. Et tu justus es in omnibus que venerunt super nos, quia veritatem fecisti, nos autem impie egimus. Reges nostri, principes nostri, Sacerdotes nostri, & patres nostri non fecerunt Legem tuam, & non attenderunt mandata tua. Scripserat Baruchus: Quia locutus est Dominus super nos omnia mala hæc, que venerunt super nos: & non sumus deprecati faciem Domini Dei nostri, ut reverteremur unusquisque nostrum à viis nostris pessimis: & vigilavit Dominus in malis, & adduxit ea super nos: quia justus est Dominus in omnibus operibus suis, que mandavit nobis; & non audivimus vocem ipsius, ut iremus in præceptis Domini, que dedit ante faciem nostram: ea sic retulit Daniel: Sicut scriptum est in Lege Moysi, omne malum hoc venit super nos, & non rogavimus faciem tuam, Domine Deus noster, ut reverteremur ab iniquitatibus nostris, & cogitaremus veritatem tuam. Et vigilavit Dominus super malitiam, & adduxit eam super nos. Justus Dominus Deus noster in omnibus operibus suis que fecit; non enim audivimus vocem ejus. Pergit Baruchus: Et nunc, Domine Deus Israël, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti in manu valida, & in signis, & in prodigiis, & in virtute tua magna, & in brachio excelso, & fecisti tibi nomen, sicut est dies iste. Peccavimus, impie egimus, inique gessimus, Domine Deus noster, in omnibus justitiis tuis: pergit & Daniel: Et nunc, Domine Deus noster, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti, in manu forti, & fecisti tibi nomen secundum diem hanc, peccavimus, iniquitatem fecimus: item hoc ipso capite: Peccavimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, & recessimus, & declinavimus à mandatis tuis ac judiciis: his adsonat Nehemiæ nono capite: Et dedisti signa atque portenta in Pharaone,*

1. Esdr. 9. 31, & seq.

Bar. 1. 7, & seq.

Dan. 9. 13, & seq.

Bar. 1. 11, & seq.

Dan. 9. 15.

Dan. 9. 5.
1. Esdr. 9. 10.